

A whimsical illustration of a young girl with blonde hair tied back, wearing a red patterned long-sleeved shirt and grey pants, sitting on the roof of a white house. The house is composed of soft, white, fluffy clouds. A small brown butterfly is perched on the roof to the left of the girl. The background is a bright blue sky with scattered white clouds. The title 'Lene op het dak van de wolken' is written in a black, cursive script across the front of the house. The author's name 'Marieke van Riel' and the illustrator's name 'met illustraties van Irma van Osch' are printed in a smaller, red, sans-serif font at the bottom right of the cover.

Lene op
het dak
van
de wolken

Marieke van Riel

met illustraties van Irma van Osch

*Lene op
het dak
van
de wolken*

Marieke van Riel

Met illustraties van Irma van Osch

*Voor mijn oma's en opa's, en mijn tante Sjaan
in deze wereld en op het dak van de wolken*

Auteur

Marieke van Riel

Illustraties

Irma van Osch

Redactie

Mayke Peters, Woordkracht

Vormgeving

De Grafische Keuken

Druk

CPI-Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 91740 24 4

NUR 283

© 2014 Levendig Uitgever

www.levendiguitgever.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vermicellisoep

Lene ligt op het dak van de schuur. Met haar hoofd op haar schooltas kijkt ze naar de wolken in de blauwe lucht. Het zijn prachtige schapenwolkjes met mooie figuren. Ze zag al een hond en een hartje voorbijdrijven. Hoe zou het zijn om in de lucht te zweven, net als de vogels?

Lene zit graag op het dak. Via de container en de regenpijp kan ze er komen. Het mag niet van tante Hetty, maar Lene doet het toch. Het is er rustig en stil. Ze kan er goed nadenken. Niemand stoort haar op het dak, en niemand komt zich met haar bemoeien. Behalve de vogels dan, maar die zijn juist gezellig. In haar jas zit een krentenbol. Lene haalt hem eruit en plukt er stukjes vanaf. Die legt ze naast zich neer op de dakgoot. Er komt een merel naast haar zitten. Die begint driftig van de kruimels te pikken.

‘Lekker hè, krentenbollen’, zegt Lene glimlachend. ‘Wist je dat mama deze heel lekker vond?’

Lene kijkt naar de vogel. Zijn vleugels hebben verschillende kleuren bruin. Nu de zon erop schijnt, lijken ze ook wel groen en wit te glinsteren.

Jammer dat de merel niet terugpraat. Lene heeft niet zo veel vriendinnen. De kinderen in haar klas zijn best aardig, maar willen nooit iets met haar afspreken. En haar broer Marcel loopt altijd meteen weg als Lene naar hem toekomt. Als Lene vraagt waarom, draait hij zijn hoofd weg. Gelukkig heeft ze haar oma.

Zij is de liefste oma van de wereld. Ze vertelt vaak mooie verhalen. Die gaan dan over vroeger. Soms vertelt oma alsof ze zelf nog een jong meisje is. Dan herkent ze Lene zelfs niet meer. Lene weet dat oma dan in de war is, maar toch vindt ze het grappig. Tante Hetty vindt er niks grappigs aan. Zeker niet als oma praat over Lenes ouders.

‘Oma weet niet meer wie ze is’, zegt tante Hetty dan. ‘Laat oma maar met rust.’

Lene woont samen met Marcel en haar oma bij haar oom en tante. Haar ouders zijn dood. Vijf jaar geleden was er een brand in hun huis. Haar vader redde Lene en Marcel uit de vlammenzee. Daarna ging hij terug het huis in om Lenes moeder te redden. Maar ze kwamen nooit meer naar buiten. Lene weet het nog, ook al was ze pas drie. Tante Hetty zegt dat dat haast niet kan.

‘Je was nog te jong’, zegt ze altijd. Maar Lene weet wel beter.

Afgelopen zondag was het precies vijf jaar geleden. Haar oom en tante hadden gedaan alsof het een normale dag was. Ome Klaas had de krant zitten lezen en daarna sport gekeken op televisie. Tante Hetty had soep en pudding gemaakt.

‘Wat een heerlijk rustig dagje’, had ze gezegd. Wel vijf keer. Maar Lene zag aan haar tante dat ze het helemaal niet zo fijn had. Het leek alsof er binnen in huis een soort mist hing. Ome Klaas, tante Hetty, Marcel en zelfs Bowie, Marcells vogel, iedereen leek ver weg. Alleen Lenes oma leek te stralen. Lene glimlacht als ze aan haar denkt. Ze had de hele dag in de oude leunstoel van papa gezeten, met haar kat Maxim op schoot. Oma was de enige die af en toe de ondraaglijke stilte had onderbroken met hard gelach.

RINGIER

‘Ja ja gekkie! Jij bent me er eentje!’, riep ze steeds. Ze wuifde dan met haar handen en lachte als een schoolmeisje. Ze had het ook nog over Lenes vader gehad. ‘Bewaar mijn soep maar’, had oma gezegd. ‘Ik eet met Gerard, hij komt straks. Gerard houdt van soep, met veel vermicelli.’

Lene had geen hap door haar keel gekregen en vooral zitten spelen met de soepballetjes. Ze had wel met oma over haar ouders willen praten. Maar tante Hetty had haar boos aangekeken. De mist leek te veranderen in een donderwolk. Lene had geen zin meer in soep, het leek wel alsof er een steen op haar maag lag. Boos had ze de borden opgestapeld. Als er dan toch niemand iets zei, kon ze net zo goed weggaan.

Uit het kastje in de gang had ze het trouwalbum van haar ouders gepakt en mee naar boven genomen. Liggend op bed had ze het boek wel vijf keer doorgebladerd. Ze vindt het altijd fijn om de foto’s te bekijken, ook al staat ze er zelf niet op. Als ze dat maar vaak genoeg doet, onthoudt ze misschien hoe haar ouders eruitzagen. Haar vader lacht veel op de foto’s, hij is heel knap. Haar moeder ook, vindt Lene. Ze hoopt dat ze later net zo knap wordt.

‘Lene! Ik ga naar het dorp!’

Lene schrikt op. Ze ziet hoe tante Hetty de achterdeur dichttrekt. Snel springt Lene via de container van de schuur.

‘Lene’, roept tante Hetty nog een keer.

Lene leunt een beetje tegen het hek. Met haar zakdoek begint ze de spijlen te poetsen.

‘Wat doe jij nou?’, vraagt haar tante verbaasd. ‘Het is maar een hek!’

‘Dat weet ik’, antwoordt Lene. ‘Maar ik doe alsof dit mijn kasteel is.’

Wat een onzin, denkt Lene. Ze is blij dat tante haar niet op het dak heeft gezien.

‘Ik ga nog even de stad in. Ik wil nog iets halen voor je verjaardag.’ Tante Hetty kijkt geheimzinnig. Lenes hart maakt een sprongetje. Eindelijk! Zaterdag wordt ze negen. Ze hoopt dat ze een hond krijgt.

‘Tot straks, tante Hetty.’

Lene voelt de zon op haar wangen. Ze haalt eens diep adem. Wat ruikt de herfst toch lekker. Dan voelt ze haar maag rammelen. Gelukkig is er nog soep van zondag. Met lekker veel vermicelli. ‘Als Gerard tenminste niet alles heeft opgegeten’, zegt ze hardop. Lene lacht om haar eigen grapje. Ze loopt over het pad van de schuur naar het huis en versnelt haar pas. Ze kan de soep al bijna ruiken. Vandaag heeft ze er wel trek in!

